

Θάλεια Δραγώνα - Ψέματα κι αλήθειες

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για τον ανθελληνισμό που αποδίδεται στην Γενική Γραμματέα τού Υπουργείου Παιδείας, Θάλεια Δραγώνα. Η «πέτρα τού σκανδάλου», απ' ότι φαίνεται είναι το βιβλίο της «Τι είν' η Πατρίδα μας;», μέσα στο οποίο, σύμφωνα με ένα κείμενο που κυκλοφορεί στο διαδίκτυο, γράφονται «σημεία και τέρατα».

Ο στόχος τού συγκεκριμένου θέματος, δεν είναι να «χαϊδέψει» την κυρία Δραγώνα, ούτε και να την «στήσει» στον τοίχο για όσα άλλα τής αποδίδονται. Ο αντικειμενικός σκοπός είναι να διερευνηθεί η βασιμότητα τού συγκεκριμένου κειμένου και μόνο αυτός.

Το βασικό κείμενο έχει ως εξής:

Μας έκαναν Έλληνες ενώ δεν ήμασταν!

Ας δούμε τώρα μερικά απ' όσα γράφει στο κακογραμμένο βιβλίο της «Τι είν' η Πατρίδα μας;» η νέα βουλευτίνα Επικρατείας του ΠΑΣΟΚ κ. Θάλεια Δραγώνα:

1) *Η Ελληνική Εθνική Ταυτότητα δεν υπήρχε πριν από τον 19ο αιώνα. Δημιουργήθηκε έξωθεν σε μια εποχή έντονου εθνικισμού, αποικιοκρατίας και επεκτατικού ιμπεριαλισμού (σελ. 16). Κοντολογίς, κάποιοι από το εξωτερικό μας είπαν τον 19ο αιώνα ότι είμαστε Έλληνες κι εμείς το δεχτήκαμε για να τα κοινομήσουμε, πουλώντας το παραμύθι ότι είμαστε απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων.*

2) *Όποιος αξιολογεί τους Πολιτισμούς σε κατωτέρους και ανωτέρους είναι*

ρατσιστής και δεν το ξέρει! (σελ. 16). Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει με όποιον θεωρεί ανεπιθύμητους τους μετανάστες και τους πρόσφυγες (σελ. 20).

3) Εξίσου ρατσιστής είναι και όποιος αποσιωπά την σημασία, την τεράστια δύναμη, την έκταση και το κύρος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας! Επίσης, όποιος αρνείται τις τουρκικές επιρροές στον Νεοελληνικό μας Πολιτισμό (σελ. 81), κι όποιος ισχυρίζεται ότι ο τουρκικός πολιτισμός έχει επιδράσει αρνητικά στους Έλληνες!... (σελ. 82).

4) Ένδειξη ρατσισμού και στείρου εθνοκεντρισμού είναι και ο ισχυρισμός ότι οι Έλληνες ήσαν πάντα οι αδικημένοι της Ιστορίας (σελ. 84) κι ότι για τις ήττες και τις καταστροφές που υποστήκαμε, φταίνε πάντα οι Μεγάλες Δυνάμεις.

5) Κλασική ένδειξη ρατσισμού είναι και η γνωστή ρήση «Όταν εμείς φτιάχναμε Παρθενώνες, αυτοί τρώγανε βελανίδια!» (σελ. 85). Ψιλορατσισμός είναι επίσης το να ισχυρίζεσαι πως είμαστε οι συνεχιστές του Αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού.

6) Κατά την κ. Θάλεια Δραγώνα, εθνικιστικές τάσεις κρύβει και η επιθυμία να διδάσκεται στην μέση εκπαίδευση η αρχαία Ελληνική Γλώσσα (σελ. 86), ενώ το να μιλάμε για απόλυτη ομοιογένεια του πληθυσμού της Ελλάδος και να αποσιωπούμε την ύπαρξη χιλιάδων Εβραίων στην Θεσσαλονίκη και σε άλλες πόλεις επί 450 χρόνια είναι καθαρός ρατσισμός! (σελ. 95).

7) Ρατσιστικό είναι και το να ανησυχούμε για την ύπαρξη πολλών ξένων μεταναστών στην χώρα μας, ή το να λέμε ότι «σε λίγο θα ψάχνουμε να βρούμε Έλληνα στην Ελλάδα», ή ότι «πρέπει να κρατήσουμε την εθνική μας ομοιογένεια και να μην διαβρωθούμε εθνολογικά»! (σελ. 96).

Εξίσου ρατσιστικό είναι το να λέμε ότι το κέντρο της Αθήνας αλβανοκρατείται ή ότι «οι Έλληνες δεν είναι ρατσιστές»! (σελ. 9. Το ίδιο συμβαίνει κατά την κ.

Δραγώνα, αν τολμήσουμε να πούμε πως με την είσοδο των Ξένων Μεταναστών στην Ελλάδα αυξάνεται η εγκληματικότητα και η ανεργία των Ελλήνων! (σελ. 100). Στην σελίδα 105, η αυριανή βουλευτίνα του ΠΑΣΟΚ μας προειδοποιεί ότι ο εθνικισμός εύκολα μπορεί να γλιστρήσει στην ξеноφοβία, στον ρατσισμό και στην μισαλλοδοξία.

Προσωπικά δεν έχω διαβάσει το βιβλίο, και δεν έχω ίδια άποψη. Απ' ότι φαίνεται όμως, μπήκαν στον πειρασμό να το διαβάσουν άλλοι. Σύμφωνα με έρευνα τού ιστολογίου «Jungle-Report», το κείμενο που κυκλοφορεί στο διαδίκτυο, από το 2007 (και που εικάζεται ως αρχική πηγή διάδοσης, το περιοδικό «Ρεσάλτο»), παραποιεί συνειδητά τα πραγματικά γραφόμενα τής Δραγώνα, εξάγοντας αυθαίρετα συμπεράσματα, με μοναδικό σκοπό να δημιουργήσει εντυπώσεις. Θεωρώντας λοιπόν ως δεδομένο, ότι τα αποσπάσματα από το βιβλίο τής Θάλειας Δραγώνα, είναι αληθή (χωρίς να αποκρύπτεται κάτι, που αλλάζει το νόημα) και αντίστοιχα με τις παραγράφους τού διαδικτυακού κειμένου, αναδημοσιεύονται εδώ, τα βασικά σημεία τού άρθρου. Στον ακόλουθα πίνακα παρατίθενται δίπλα δίπλα, οι ισχυρισμοί τού ανώνυμου κειμένου και οι παράγραφοι τού βιβλίου, στο οποίο παραπέμπει. Όποιος διαθέτει κριτικό πνεύμα, ας βγάλει τα δικά του συμπεράσματα ...

Η Ελληνική Εθνική Ταυτότητα δεν υπήρχε πριν από τον 19ο αιώνα. Δημιουργήθηκε	
Όποιος αξιολογεί τους Πολιτισμούς σε κατωτέρους και ανωτέρους είναι ρατσιστής	
Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει (δηλ. είναι ρατσιστής και δεν το ξέρει) με όποιον θεωρεί	
Εξίσου ρατσιστής είναι και όποιος αποσιωπά την σημασία, την τεράστια δύναμη	
(Ρατσιστής είναι) κι όποιος ισχυρίζεται ότι ο τουρκικός πολιτισμός έχει επιδράσεις	
Ένδειξη ρατσισμού και στείρου εθνοκεντρισμού είναι και ο ισχυρισμός ότι οι Έλληνες	
Κλασική ένδειξη ρατσισμού είναι και η γνωστή ρήση «Όταν εμείς φτιάχναμε Πάτριον	
Κατά την κ. Θάλεια Δραγώνα, εθνικιστικές τάσεις κρύβει και η επιθυμία να διατηρηθεί	
Το να μιλάμε για απόλυτη ομοιογένεια του πληθυσμού της Ελλάδος και να αποδοκιμάζουμε	
Ρατσιστικό είναι και το να ανησυχούμε για την ύπαρξη πολλών ξένων μεταναστών	
Εξίσου ρατσιστικό είναι το να λέμε ότι το κέντρο της Αθήνας αλβανοκρατείται	
Το ίδιο συμβαίνει κατά την κ. Δραγώνα, αν τολμήσουμε να πούμε πως με την είσοδο των	

Το θέμα, κλείνει με την διατύπωση τού ρατσισμού, έτσι όπως τον αντιλαμβάνεται η κυρία Δραγώνα, μέσα από το βιβλίο της:

Ο ρατσισμός με την κλασική του έννοια περιλαμβάνει μια βαθιά εδραιωμένη άποψη ως προς την εγγενή, βιολογική κατωτερότητα φυλών άλλων από τη δική μας. Ωστόσο η σύγχρονη χρήση του όρου είναι πολύ πιο διευρυμένη, πάει πέρα από το γενετικό καθορισμό και περιλαμβάνει την οποιαδήποτε έκφραση απέναντι σε μια ομάδα ή μέλη της ομάδας σαν να ήταν δεδομένη η φυλετική διαφορά. Πρόκειται για τη συμβολική και πολιτισμική διάκριση μιας κοινωνίας που είναι συστηματικά οργανωμένη γύρω από την καταπίεση μιας ομάδας και την κυριαρχία μιας άλλης. Για παράδειγμα, ο πολιτισμικός ρατσισμός παραπέμπει στην άποψη ότι η πολιτισμική κληρονομιά μιας κοινωνικής ομάδας είναι ανώτερη από μιας άλλης. Με αυτή την έννοια υπάρχει μεγάλη συνάρτηση μεταξύ ρατσιστικού και εθνικιστικού λόγου. Όπως η εθνική κατηγοριοποίηση έτσι και η φυλετική προσδιορίζουν ταυτόχρονα την ένταξη και τον αποκλεισμό. Αναγνωρίζουν και οι δυο όρια τα οποία, ενώ είναι κοινωνικά κατασκευασμένα, διαχωρίζουν την ανθρωπότητα σε διακριτές ομάδες σαν όρια φυσικά που τις εμφανίζουν φύσει διάφορες μεταξύ τους. Κι στις δύο περιπτώσεις τα κριτήρια διαχωρισμού μπορεί να εφευρεθούν ή να επινοηθούν, και στις δύο περιπτώσεις κυριαρχεί η φαντασίωση της διατήρησης μιας ενιαίας, ομοιογενούς και «αμόλυντης» από άλλους κοινότητας» (σελ. 94-5).

* Ο συγγραφέας τού κειμένου, αντί να γράψει «σελ. 98», κατά λάθος έγραψε «σελ. 9», μία άσχετη δηλ. σελίδα, που παρουσιάζει τους συντελεστές. Και φυσικά όλοι αντέγραψαν το ίδιο λάθος...

** Εδώ δεν παρατηρείται κάποια σοβαρή αλλοίωση κειμένου.